

R.D. Jacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

23. In Festo S. Jacobi Minoris, quiunque part. Vide similem filio hominis in medio candelaborum aureorum, &c. Apoc. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

Rurſus ergo aliud ab Episcopis ſuggeritur conſiliū, dicuntque Regi : *Certum eſt nobis, B Germanum hic velle transferri ad deſignatum locum; tamen quia nec Ceſtudo Veſtra, nec humilitas noſtra id poterit, optinamus ſanctum velle ſervientes ſibi fratres in hoc Monafterio ſui corporis bajulatione honorare ut ſemper in ſanctitate ſimulantur ei ſervire. Acceſſere igitur & Monachi ad tumulum, ſed nulla vi aut induſtria à terra elevare valuerunt.*

ſiente Rege, & Optimatibus contriſtatis valde, quidam divino tandem inſtinctu edoctus dixit: Si dignatur Rex ex ore ſervi ſui verbulum audire, huius impoſſibilitatis cauſas veraciter enarrabo. Eſt in hoc pago Pariſiaca villa veſtra, nomine Palaciolum in cuius circuitu villa monaſterij ſunt. Eſci autem veſtri ob fortitudinem ſublimitati veſtra valde ſunt inſolentes contra hunc locum homines & pecora cadendo, meſſes prata ſylvas vaſtando, ſimilamque huius Eccleſie variè aſſigendo. Exiſtimo virum beatum hanc à munificencia veſtra expoſcere. Antonius Rex pius ait: *Infra eſt hac tribulatio noſtra, & B. Germani pia admonitio. Ponens igitur vadium ſuum ſuper tumulum: Accipe, inquit, beatiſſime Germane, villam noſtram cum omnibus appendicijs, familia tua hactenus inimicam, ſed deinceps perpetuo profuturam, tantum ut ſacri corporis tui dignus portitor exiſtam. His dictis, ipſe & electi ab ipſo Optimates, manus ad ſectum mittunt, tantaque ſcilitate levarunt, ac ſi nihil haberet ponderis. Quare Clerus & Episcopi miraculo exhibitati in jubiloſam vocem, *Deum laudamus*, eruperunt. Secutaque eſt alacritas populi, certatim vel ſerretum, vel extremam partem vecturum, vel veſtes portantium, attingere exoptantis.*

Ventum eſt ad foſſam præparatam, ſed altera naſcitur difficultas: nam vèctes, ob longitudinem ſuam & brevitate cryptæ, ſarcophagum ſolite aptari vetabant. Dum ergo conſilium inſerit de recidendis veſtibus, & de modo inducendi corpus ſine diſruptione ſarcophagi: ecce ipſemet ſarcophagus, nemine tangente, motus eſt de veſtibus, cunctis ſtupentibus, & in locum paratum depositus eſt. In ipſa autem motione tantus odor miræ & inexpectæ ſuavitatis de ſepulchro evaporavit, totamque Eccleſiam replevit, ut omnes inibi conſiſtentiſ, quali in extaſi à dulcedine illa converſi per dimidiam ſerè horam, nec aliquid ſibi colloqui, nec ſe invicem reſpicere valerent. Quali ergo de gravi ſopore evigilantes, admirantes de eo quod factum erat, & timentes ſarcophagum minutatim fractum eſſe, dum reſpiciunt in foſſam, vident planè integrum, & tam decenter compoſitum, ut nulli eſſet dubium, hoc miniſterio Angeiorum peractum eſſe. Hæc antiquo ex ſcripto Monachi cujuſdam monaſterij S. Germani, qui ex ore Caroli Magni, Imperatoris, hæc ſe ſcripſiſſe aſſerit, quia huic translationi interfuert adhuc adoleſcens Carolus. Celebratur autem hæc Translatio vigefima quinta menſis Julij. Tanta porro

miracula ad ejus ſepulchrum eurrentibus ſæculis peracta ſunt, ut poſtquam duobus libris Haymonus Monachus nonnulla tradidit, cogatur ſàteri:

Scribere penna nequit miracula facta per ipſum; Dum jacet in tumulo: promere lingua minus. Linguitur hoc illi, bibulas qui ſolus areas. Ac pelagi guttas à numerare valet.

IN FESTO S. IACOBI MINORIS.

LECT. 23. quadrup.

Vidi ſimilem Filio hominis in modo Candelabrorum aureorum; &c. Apoc. 1.

Quod S. Ioannes in Apocalypſi ſua de Chriſto PAR. I. ſibi in viſione apparente pronunciat, nos ex Quomodo parte poſſumus S. Iacobo eas Apoſtolo adaptare; S. Iacobus & de eo in contemplatione mentis nobis repræſentato dicere: *Vidi ſimilem filio hominis in modo Candelabrorum aureorum, veſtium podere, præcinctum ad mammillas zona aurea, & oculi ejus ſicut ignis.* Apoc. 1.

Varie enim eas dotes his verbis poſſunt deſignari aptiſſime, quibus in Eccleſia Dei promicat, quasque contemplari nos decet & venerari.

Primo igitur dicimus eum ſimilem filio hominis, hoc eſt Chriſto, qui ſe hoc titulo frequenter in Evangelio inſignivit, ſicque ſpecialiter vocari voluit. Sed in quo conſiſtit hæc ſimilitudo? Vtq; in ſpecie externa vultus ſimulq; in interiori ſpecie animi & morum. Quamvis ad ſpeciem externam vultus, Iacobum fuiſſe Chriſto ſimilem, antiqua eſt traditio, ita ut etiam propterea vocatus fuerit *Frater Domini*, de quo S. Paulus: *Apoſtolorum videtur nimen niſi Iacobum Fratrem Domini. Frater ergo Domini dictus ſuit, tum quia conſanguineus erat, conſanguinei autem in ſcriptura fratres nominari ſolent; tum quia vultu & forma erat ei ſimillimus, quali Chriſti frater & gemellus foret. Eximia nempe forma & pulchritudine præditus fuit, quandoquidem talis fuerit Chriſti ſpecies, de quo canimus: *Species forma præ filiis hominum, diſſuſa eſt gratia in labijs iſtis.* Propterea non dubitamus Iacobum Chriſto Domino amabilem & charum ſpecialiter extitiſſe, quandoquidem ſimilitudo amorem conciliat, nec ipſe potuit non amare hunc quem fratrem ſuum dignatus eſt vocare, fratrem inquam cognitione, fratrem affectu correſpondente, fratrem virtutis imitatione, fratrem vultus ſpecie. Neq; ſolum Chriſto Domino amabilis fuit S. Iacobus, ſed etiam Chriſtiani omnibus qui eum viderunt, quia in eo quali in quodam ſpeculo viva Chriſti eſſigies cerebatur. Quapropter poſt Chriſti aſcenſum, ſicut Chriſtiani magno deſiderio flagrabant videnti Matrem, quæ genuerat ſæculorum Salvatorem, & per ipſum omnes Chriſtianos omnesque ſalvandos; ad eam enim tanquam Agnellæ accurrebant, agnoſcebantq; ubera quæ lactaverant Regem ſæculorum, & tunc adhuc lactabant novellam Eccleſiam lacte ipſius.*

Species externa: vultus S. Iacobi ſimilis Chriſto. Gal. 1.

ſpec. 22.

Iacob. quomodo: Frater Chriſti.

Multis ad
videndam
Iacobum
profecti.
Cur osculi
signo Lu-
das usus.

Iacobus
similis
Christo
anima
dotibus.

Cum
Christo
adlocutus.

S. Iacobi
sanctitas.

Ioan. 14.

Marc. 16.

Deus ejus
& genua
sancta.

Spiritualli Sic etiam pergebant Ierosolymam ad vi-
dendam faciem S. Iacobi in quo Christum quo-
dammodo intuebantur tanquam in sua imagine,
vultum & mores referente. Ita testatur S. Ignatius
epist. ad S. Ioannem Evangelistam, ubi scribit sese
cogitare iter in Ierosolymam, ut faciem Domini
videat & in eo vivam effigiem Christi cernat. Certè
etiam ex Evangelica historia, similitudinem S. Iacobi
cum Christo Domino ex parte vultus inde
colligunt interpretes nonnulli, quod Iudas Chris-
tum Dominum proditum Iudæis: osculi eis sig-
num dederit, quo Christum agnoscerent, ne forte
Iacobum ei similem pro ipso apprehenderent. Hæc
quantum ad vultus similitudinem, de qua quando
Iacobum contemplantur, potest unumquisque no-
strum dicere: *Vidi similem filio hominis.*

Quod verò spectat ad speciem interiorem & simi-
litudinem morum cum Christo, de qua potissi-
mum illud usurpo: *Vidi similem filio hominis*, illa ex
multis præclaris animæ dotibus in S. Iacobo fratre
Domini declarari potest. Fuit enim ipse celestis
vitæ, sicut & Christus Dominus, fuit celestis fan-
ctitate, orationis fuit vacans die ac nocte, quasi cum
Deo & Angelis continuè conversans, etenim & cum
Christo Domino à puero fuerat educatus & con-
versatus, inquit S. Epiphanius hæresi 78. ejusque
spiritum jam exinde imberbat. Quis ignorat ob
singularem iustitiam & sanctimoniam ei cogno-
men *Iusti* fuisse inditum communibus insignis?
Testes ejus nominis sunt SS. Patres, & perantiqui
Doctores. Et quidem eoque sanctitatis ejus opi-
nio excrevit, ut nonnulli existimaverint ipsum in-
star S. Ioannis Baptistæ & Hieremæ ex matris utero
fuisse sanctificatum. Hoc salte scimus ex S. Hiero-
nymo hocque legit & approbat Ecclesia Roma-
na in suo officio, tante ipsum fuisse sanctimoniam,
& apud plebem tam celebris fame, ut certatim o-
perantur ejus homines fimbriam attingere. Ideo
quoque de illo merito dicimus: *Vidi similem filio
hominis.* Nec ambigimus sicut ex Christi Domini
fimbria, aut ex femineis aut sudariis Apostolo-
rum, sic ex ejus fimbria virtutem exiit, quando
quidem promiserit suis Dominus: *Qui credit in me,
opera qua ego facio, & ipse faciet, & majora horum
faciet.* Matrem quoque ejus sanctissimam fuisse no-
vimus, ejus corpus Veralis in Italia quiescit, ma-
gnique fulget miraculis, de qua mentio fit in Rom.
Martyrol. die 25. Maji. Licet verò illa plures ge-
nerit filios eoque Apostolos scilicet Simonem, &
Iudam Thadæum, sanctitate insignes, à digniori ta-
men vocatur *Mater Iacobi*: & Iudas ipse in sua Ep-
istola Catholica gloriatur se fratrem Iacobi, sic
inchoans: *Iudas Iesu Christi servus, frater autem Iacobi*
&c.

Sublimem porò vitam ejus fuisse per orationem
& contemplationem, qua in Deum rapiebatur, &
similis filio hominis efficiebatur, satis probarunt e-
jus & frons & genua. Testatur enim S. Hieronymus
ejus genua ita callum obduxisse, ut duritiè pellem

Cameli imitarentur. Id ipsum de fronte testatur S.
Chrysothomus hom. 5. in Marth. callosam nimirum
fuisse instar pellis Cameli ob continuum in terra
prostrationem. Testatur denique S. Epiphanius
hæri. 78. ipsa urgente magna siccatate in cœlo ma-
nus elevasse, & instar Elicæ pluviam mox impetras-
se. Ideo S. Iacobus in sua Epist. cap. 5. adeo com-
mendat orationem justis assiduam & ibidem addit:
*Elias homo erat similis nobis, passibilis, & oratione o-
ravit, id est ferventer oravit, & non plueret super
terram, & non pluit annos tres, & menses sex. Et rur-
sum oravit, & cœlum dedit pluviam, & terra dedit
fructum suum. Hoc ipsum de S. Iacobo iusto jure
possumus dicere: Multum vales deprecario iusti assi-
dua.* Per illam utique Iacobus iustus frequentem
iam Dei mitigavit. Per illam instar Filii hominis
se mirum in modum in spiritu coram Deo transfigu-
ravit, de claritate transiens in claritatem. Per il-
lam crebrò cum Angelis coram Deo adstitit. Per
illam dona sibi & plebi suæ necessaria impetravit.
Ergo dum eum in oratione & contemplatione assi-
dua intueor, dicere mihi licet: *Vidi similem filio ho-
minis & facies ejus lucet sicut Sol*; lucet enim facies
corporis, lucet & species mentis, quæ quæ parte eum
impetieris.

Secundò dicimus eum in medio candelabrorum
Saurorum vestitum potè. Per id significamus e-
jus dignitatem & auctoritatem Episcopalem, eam-
que primariam & eminentem. Vestis enim potèris
vestis est Pontificalis, sic dicta quod ad pedes usque
sele protenderet. Erat autem duplex, una linea, altera
hiacynthina. Linea utebantur semper in sacris
Sacerdotes; hiacynthina propria erat Pontifici &
ab ea dependebant mala punica & tintinnabula.
De hac dicitur: *In veste potèris totus eras orbis terra-
rum.* Et per id significabatur, Pontificem potère
indutum mediatorem esse cœli & terræ, Deique &
hominum, ipsumque pro toto orbe intercedere. I-
taque S. Iacobum rectè potère vestitum describi-
mus, tum quia sineis uti vestibus semper solitus fuit,
tum quia Hierosolymis Episcopus & Pontifex con-
stitutus fuit, & à S. Petro & Ioanne & Iacobo (qui
Major vocatur, quia prius ad Apostolatam vocavit
eum Dominus) consecrationem Episcopalem ibi-
dem accepit ut esset & agnosceretur ab omnib.
Sacerdos summus Civitatis sanctæ. Ita tradit Anacla-
tus Pontifex Epist. ad Episcopos Italia. Idem refert
Eusebius ex Clemente Alexandrino hislor. lib. 2.
cap. 10. ubi dicit Petrum & Iacobum & Ioannem,
cùm essent summum à Domino dignitatis gradum
adepti; non de gloria & honore contendisse inter
se, sed uno consensu Iacobum justum Hierosoly-
morum Episcopum designasse. Inde ergo emanavit
forma illa à S. Petro tradita, ut non minus quàm
tribus Episcopis electus Antistes consecraretur, quæ
etiam modò stabilis est in Ecclesia.

Quia porò Hierosolymis Iacobus constitutus
fuit Episcopus, ideo Hefychius vocat eum *Novus*

PARS II.
Cur in
medio
candela-
br. vesti-
tus potè-
re.

Sap. 18.
Vestitus
potère,
quia Epi-
scopus est.

1. tom.
Concil.

Oratio de S. Iacobo.

Ierusalem summum Ducem, Sacerdotum Principem, Apostolorum verticem, in lampadibus resplendentem, inter astrum maximè illustrem. Et hoc ipsum in est, quod nos eum representamus. vestitum patre in medio Candelabrorum aureorum. Vnde notabile est quod aduertit facti Doctores, & colligunt ex S. Synodo de consec. d. 1. cap. Iacobus, quod ipse primus solenniter Missæ sacrificium celebravit, ac postmodum ejus celebrandi formam & ritum præscripserit. Nam adhuc modò extat Missa S. Iacobi, quam ipse esse Doctores Catholicorum communis tenet conueniens. De hac re sic loquitur quidam auctor pius & eruditus: S. Iacobus Minor primus à Christi ascensione congregatis Apostolis celebravit; & sic Petrus foret Princeps Apostolorum, voluit isto munere Iacobum decoratum, quod Hierosolymorum Antistes, & ei Provincia delegatus foret, in qua prima Ecclesia erecta fuisset. Fertur in Cœnaculo celebrasse, in quo Christus cum discipulis cenauit, & sacramentum ac sacrificium instituit, in quod etiam Spiritus sanctus descendit. In qua Missa omnes Discipuli & Apostoli dicuntur accepisse Communionem, & B. Virgo primum in sacramento Filium suum immortalẽ, quem in visceribus carne mortali viderat. Idem Apostolus propriam formam & officium Missæ celebranda instituit, eique hoc nomen indidit. Ita ille.

S. Iac. primus missam solennem celebravit.

An Molimus lib. de Sacerdotio p. 255.

Officium Missæ instituit.

Gal. 1.

Ab. 14.

Certe inter Apostolos maximè fuisse auctoritatis Iacobum fratrem Domini, satis colligitur ex Apostolo dicente: Cum cognouissent gratiam qua data est mihi, Iacobus, & Cephas, & Ioannes, qui videbantur esse columna, dextram dederunt mihi & Barnabæ societatis. Vbi Iacobum vocat Columnam Ecclesiæ, & primo loco nominat honoris gratia, tamquam loci Antistitem, à quo in societatem fuit cooptatus Paulus. Propterea etiam in Concilio primo Hierosolymitano primus post Petrum sententiam dixit. Iacobus, & quasi ex cathedra sua pronunciauit Christianos non obligari lege & legalibus Mosaicis. Tradit quoque Euebius lib. 7. hist. ca. 14. Insignia potestatis ejus ad posteros esse delapsa. Scribit enim ad tempus usque suam servatam esse Cathedram ipsius Episcopalem, quam per magni, inquit ipse, assumpti, qui illic ordine successerunt. Addit S. Epiphanius Iacobum gestare solitum lamenam auream, in signum scilicet regalis Sacerdotii, quod ipsum asserit S. Hieronymus lib. de scriptorib. Ecclesiasticis. Erat tale ornamentum Sacerdotib. antiquis concessum, sed in perfectis Christianæ legis sacerdotium est translatum, ita ut ex institutione Apostolorum sit, quod Episcopi tamquam regali sacerdotio fungentes mitra præciosa in facis utantur, ut patet ex S. Gregor. Nazianzeno Apol. 3. & ex traditione Ecclesiæ. Sic & præciosius utuntur vestibus.

An non ergo merito representamus Iacobum primum Ierolymis Antistitem consecratum tamquam adornatum veste Podicis? Sed cur inter candelabra aurea? Quid designant septem candelabra

aurea, nisi septem Ecclesiæ fulgida Sacramenta, inter quæ continuò agere debet mente & corde, qui Sacerdos est & Episcopus constitutus? Cura nempe & functio sacerdotalis & pontificalis semper respicit diuina sacramenta; hæc fovere, ueri, administrare, accendere debet tanquam candelabra fulgidissima oleo gratiæ referta, ex quibus lux omnis derivatur. Sed specialiter S. Iacobus inter hæc Candelabra, siue inter Sacramenta Ecclesiæ à nobis representatur, quia illorum præcipua contra hæreticos promulgavit, illustravit, stabilivit, & inconculsa reddidit.

Cur inter Candelabra aurea.

An non promulgavit Sacramentum Confessionis, dum ait: Constitimini aliterurum peccata vestra? Hoc est, non solum Deo confitemini, ut hæretici dicunt, sed etiam homines hominibus vobis similibus, quibus Deus cuius commandavit ea absolvendi, Sacerdotibus scilicet, quibus dictum est: Quorum remiseritis peccata, remittentur eis.

Iacob. 4.

Ioan. 20.

An non promulgavit Extremæ unctionis Sacramentum, ita aperte, ut ex ejus verbis convincantur hæretici, confirmanturque Fideles? Informatur quis in vobis, indicat Presbyterus Ecclesiæ, & orans super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini, & oratio fidei saluabit infirmum, & alleluia eum Domine: & si in peccatis sit, remittentur ei. Quid clarius dici poterat pro hoc Sacramento infirmorum?

Iacob. 5.

An non illustravit Sacramentum & Sacrifcium Eucharisticum, quandoquidem in publico & solenni confessu illud celebravit & administravit, sanctisque ex remonitis adomavit? Certe ejus Liturgiam secuti sunt S. Basilus, S. Chrysostronus, & Ecclesiæ Græcæ illam tradiderunt.

An non bonorum operum conjunctionem cum fide & Sacramentis necessariam clarissimè denunciavit, contra fidem specialem, sed errantem, hæreticorum nostrorum, qui omnia soli adscribunt fidei? Quid prodest frater meus si fidem quæ dicat se habere, opera autem non habent. Numquid poterit fides saluare eum? Propter hæc igitur omnia rectè à S. Paulo Columna vocatur, rectè quoque à nobis describitur inter aurea candelabra, quandoquidem fidem stabilivit, & fidei sacramenta illustravit sua pietate & doctrina.

Gal. 2.

Tertio dicimus eum præcinctum ad mamillas Pars III. zona aurea. Mamilla ubertatem significant & Quomodo suavitatem doctrinæ. Zona aurea symbolum est castitatis & continentiæ. Apostolis rectè attribuntur ubera & mamilla, quia per simplicem, sed uberem suam doctrinam initio lactarunt fideles, succurunt; non solum Patres, sed etiam quodammodo Matres ipsi. & Nutriti. Propterea de primitiuis fidelibus dicebat Propheta: Ad ubera portabimini, & super gremia sublandientur vobis. Rudimenta Christianæ fidei & pietatis lac quoddam erat, quod eliciebatur de corde & ore Apostolorum, quasi de facris mamillis, ut nutrentur hi qui nondum erant capaces sublimioris doctrinæ. Propterea dicebat S. Petrus admo-

Pars III. Zona aurea. Mamilla ubertatem significant & Quomodo suavitatem doctrinæ. Zona aurea symbolum est castitatis & continentiæ. Apostolis rectè attribuntur ubera & mamilla, quia per simplicem, sed uberem suam doctrinam initio lactarunt fideles, succurunt; non solum Patres, sed etiam quodammodo Matres ipsi. & Nutriti.

a. Petr. 2.

admonens tenellos suos filios ad fidem recens con-
versos: Quasi modo geniti in saeculo sine dolo lac
cupiscite, ut in eo crescatis in salutem; sicutamen gustas-
tis, quoniam suavis est Dominus. De hoc etiam lac-
te, & his uberibus loquebatur Apostolus: Rursus
indigetis, ut doceamini elementa exordij sermonum
Dei, & facti estis quibus lacte opus sit, non solido cibo.
Plenus erat ipse hoc lacte; unde cum gladius mar-
tyrii cervicem eius detruncaret, non sanguinem de-
didit, sed lac fudit, in symbolum doctrinae celestis
in ipso tanquam Nutritio filiorum Dei perabun-
dantis.

Vera
symbolum
doctrina
& sapien-
tia.

Iacob. 1.

Sic igitur etiam mamillas & ubera specialiter S.
Iacobo attribuitur, in symbolum doctrinae & sa-
pientiae cum pietate conjunctae, & quibus tanquam
sacris mamillis lac inavissimum in Ecclesiam est
refusum. An non Epistola ejus, quam nobis relquit
tanquam Apollolatus sui monumenta referta est
lacte caelesti? An non ibi propinat omnibus lac sin-
cerae veritatis? An non proponit omnibus tribula-
tionem patientibus lac consolationis? Omne gaudium
existimate fratres, cum in variis tentationes incide-
ritis, scientes quia probatio fidei vestra patientiam
operatur, patientia autem opus perfectum habet, ut si-
tis perfecti & integri in nullo deficientes. An non om-
nes avertere conatur a lacte venenato concupi-
scentiae & malitiae, invitans ad lac pietatis & gratiae
divinae: Abjicientes omnem immunditiam & aban-
dantiam malitiae; in mansuetudine suscipite istum
verbum, quod potest salvare animas vestras. An non
omnes ad veram instigat sapientiam desursum sug-
endam, relicta sapientia animali terrena, & diaboli-
ca, relicta omni cordis amaritudine? Quis sapiens &
disciplinatus inter vos? ostendat ex bona conversione
operari omnem suam in conversatione sapientiam. Quod
si zelus animarum habetis, & conversationes fuerit in
cordibus vestris non est ista sapientia desursum descen-
dens, sed terrena, animalis, diabolica. Postea ostendit
quae sit vera sapientia, ad cuius dulcedinem gustan-
dam & sugendam invitatur dum subdit: Quia autem
desursum est sapientia primum quidem pudica est, de-
vota pacifica, modesta, mansuetis, bonis consentiens, pla-
na misericordia & fructibus bonis. Attende ergo ex
his, quam habuerit vir mansuetus & iustissimus
suaves mamillas sapientiae lacte plenas, cujus cop-
iam in fideles & filios suos spirituales optabat re-
dundare.

Continen-
tia & ca-
stitas S.
Iacobi.

Zonam porro auream ad mamillas habuit per-
fectae continentiae & castitatis. In omni enim etate
castimonia servasse tradunt veteres, in cuius
etiam symbolum lineis candidis utebatur. Quapro-
pter a Christo Domino specialiter dilectus fuit ob
punitatem & candorem, ob virginitatem & sancti-
moniam. Ob eandem ita fuit gratus omnibus, ut
speciali privilegio ei liceret ingredi in Sancta San-
ctorum (ut referunt antiqui Patres) quod in aliis
prohibitum erat. Ut autem in perfectione sua luce-
ret hac castitas, oratione continua & abstinentia ea
secaram interneratamque conservabat; in hauri-

enim societate tuta est, nec periclitari potest, sed
ejus lux magis ac magis splendet. Tanta vero fuit
abstinentia, ut vinum & siceram omneque quod
inebriare potest, non attingeret, carne etiam non
viveretur, oleo & balneis nunquam uteretur, ut
solicum erat in Iudaea aeterno tempore: inasper deli-
ciosis omnibus, quae saecularem ingenerare possunt
laetitiam, morsus sibi interdicebat pane & aqua con-
tentus etiam lacrymis ea miscebat. Denique no-
vacula caput ejus nunquam attigit, quia & ipse
crines suos Domino consecravit ab ineunte aeta-
te. Verè ergo Nazareus fuit, à moribus saeculi
segregatus, Deoque specialiter consecratus, vita,
castitate, conversatione & sanctimonia; ideo be-
nedictione multiplici à Domino fuit coronatus,
quam inter Fratres suos Nazareus & Sanctus.

Abstinen-
tia.

Verè ergo aurea, verè fulgida & speciosa fuit zo-
na, qua praecinctus fuit S. Iacobus, qua Deo & ho-
minibus fuit dilectus. Meritò zona dicitur pectora-
lis sancta castitas, quae carnis lasciviam, libidinis
ardorem, concupiscentiae stimulum comprimit.
Meritò zona dicitur, quae sub iugo spiritus lenis
omnes & cogitationes ac diffidentia desideria ordi-
nat & constringit. Aurea verò dicitur ob fulgore
& precium, quia sicut aurum inter metalla, ita
inter virtutes emicat castimonia. Haec est fascia pec-
toralis, cujus nunquam debemus oblivisci. Haec
est fascia fulgida, quae nunquam incaute conversa-
tionis macula aut impurae occasionis labecula de-
bet infigi. Haec est sacerdotale ornamentum, quod
super veste poderis debet fulgere, ut illam constringat,
hoc est, super vita sacerdotali, aut eam secundum
rectam disciplinam ordinet & componat. De
hac dicebat S. Cyprianus serm. de Pudicitia: Honor
est corporum ornamentum meorum sanctitas sexuum,
hostis immunditiae, lorica pudoris, pronuba sanctitatis,
reputium turpitudinis, abolitio scandalorum, pax vir-
tutum, mater innocentiae, dilectionis parens, quae soli
Deo placere querit. Hanc ergo docuit omnes S. Iac-
obus, & maxime Sacerdotes, quia eis necessaria
est in omni functione, imò in omni conversatione.
Vnde ipse videtur dicere S. Iacobus, vestitus pode-
re, & cinctus zona aurea inter candelabra septem,
idem quod Apostolus: Fratres, quaecumque verba,
quaecumque pudica, quaecumque sancta, quaecumque
amabilia, quaecumque bona sciamus, si qua virtus, si qua
laus disciplina, hac cogitate, hac agite. & Deus pacis
ac dilectionis eris vobiscum.

Philip. 4.

PARS IV.

Quartò dicimus, oculus ejus ut flammam ignis Per
Cur oculi
id verò designamus duplicem in ipso zelum S. Iacobi
flammanem, zelum scilicet salutis proximi, & ze-
lum gloriae Dei. Hi sunt duo oculi, quibus Sacer-
dos in omnibus functionibus suis debet dirigi, ut
placeant in conspectu altissimi. Zelus porro ille
duplex in S. Iacobo promittitur, & tanquam ignis
flammetens alios accendit.
In primis, propter zelum à Domino eo loco Pa-
stor fuit constitutus, ubi Dominus zelo zelatus pro
gloria

Cur oculi
S. Iacobi
ut flamma
ignis
ut Iacobo
duplex
Zelus glo-
riae Dei &
animarum.

gloria Patris sui & pro salute gregis sanguinem fuderat, & animam posuerat. Ipse ergo vices Christi agens, & locum ejus sanguine sacratum tenens, amabat oves Christi, pro quibus continuo sese in sacrificium offerbat. Assidue enim orans eas in humeris suis gerebat: unde diximus quod ex continua genu flexione ejus crura Cameli pellem fuerint duritie imitata. Nempe sicut camelis non possunt onera imponi, nisi flectant, ideoque à prima ætate id docentur, & hinc callum genua eorum contrahit: Ita S. Jacobus Ecclesie sibi commissum onus suscipiebat genu flexione: sicque genu flectens onerabat se peccatis populi sui, & poenis pro illis debitis satisfaciebat, austeri se macerans poenitentia. sicut Petrus Dominus constituens Ecclesie suæ universalis Pastorem tertio interrogavit de amore, antequam ei diceret. *Pasce agnos meos, pasce oves meas.* Sic etiam primariæ suæ Ecclesie fideles, primique oviles agnos & oves Jacobo non voluit committi, nisi quia zelo excellerebat & amore, zelo gloriæ Dei amore salutis proximi, ut paceret verbo, exemplo orationis subsidio. Quod quidem fecit non paucis temporibus sed per viginti novem aut triginta annos, putaq; S. Epiphanius hæretici 78. eum ad decrepita usque ætatem pertigisse, fuisseq; nonaginta sex annorum, & hoc etiam in Rom. Breviario legimus. Quod si verum est, non solum jam dicemus oculos ejus fuisse flammam ignis, sed & caput ejus & capillos candidos instar lanæ & nivis ob canitiem scilicet, quod ipsum dicit S. Joannes de capillis illius qui ei apparuit vestitus podere & similis filio hominis. Itaq; S. Jacobus ardens zelo successit Christo Domino Hierosolymis, tanquam frater fratri, ut secundum antiquæ legis figuram illi semen suscitaret ex Sponsa sua, semen inquam spirituale quod ipsius nomen retineret, filios scilicet Christianos Christi nomine insignitos. Voluit Christus, quia paucos filios generaret, plures sibi per ardentem zelum Jacobi, qui frater Domini dictus est, sibi generari. Ideo S. Hieron. in c. 1. epist. ad Galat. dicit, quod eundem Christum filios matris Ecclesie commendavit.

Ioan. 21.

Ierem. 23.

Apost. 1.

Ierem. 23.

Vterius ejus zelus patuit in publica illa & expressa fidei professione, quæ martyrii ejus occasio fuit. Publice enim congregatis Judæis in die solemnium predicabat Iesum, & ejus fidem, & non nisi per eum posse obtinere salutem, ipsamque in celo esse à dextris virtutis & potentie Dei, venturamque in nubibus iudicem. Et quidem multi crediderunt ejus testimonio, ex principibus etiam vicis: ita ut ob ejus testimonium Deum laudibus in celum ferrent, & inclamarent. *O Sancta Filio David.* Quam vocem rursus non ferentes Scribæ aliqui & Pharisæi, à sublimi loco præcipientem eum dederunt, lapidibus quoque appetierunt, unumque de plebe Fullonis percuta in caput ejus impacta ei cerebrum excussit, in quo Iesu animam reddidit. Videri potest Eusebius ex Clemente & Egesippo latius id describens l. 2. hist. cap. 22.

Denique, ejus zelus promicuit in oratione, quam

postremam sudit imitans Iesum Fratrem & Dominum suum. Etenim vix semivivus existens, contrahis crucibus jacens, manus tendebat ad caelum, & cordis genua flectens pro salute populi sese persequens dicebat: Ignosce eis Domine, quia nesciunt quid faciunt. Quicquid adhuc in se vigeat, manus, linguam, & cor Deo offerbat, gratiam ardentem postulans peccantibus in se. O verbum magnæ patientiæ, magnæ dulcedinis, magni amoris, indicibilis zeli & charitatis. Non enim suam sentit injuriam, non attendit poenam; sed his à quibus patitur, ipse compatitur; his à quibus vulneratur, ipse medetur; his procurat vitam, à quibus occiditur. Sanguis ejus non est sicut sanguis Abel, in clamans vindictam, sed melius loquitur petens misericordiam. Atque piè credimus non irritam fuisse ejus vocem & petitionem, fore etenim Deus suos etiam pro inimicis orantes exaudire, maximè in morte. Sic post similem Christi Domini orationem multi revertebantur percussentes pectora sua. Sic per orationem Stephani similem videre licet S. Pauli conversionem. Sic Paulo intercedente pro suo tortore, apparuit sanguis suus per modum lactis in ejus tunica, & barbari illius animam dulciorè efficiens, fidelem effecit cum focis, inquit S. Chryostomus. Similiter igitur aliquibus accidit existimamus in nec Jacobi justis, ut irrita non caderet oratio, ad Deum ardente adeo zelo in extremo spiritu emissa. Oculi ergo ejus adhuc in morte flammabant, & scintillas ignis emittebant, non ad pendendum impios, sed ad accendendum ignem pietatis & charitatis in eorum cordibus.

Zelus martyris.

Domine Iesu, qui dignatus es nos vocare fratres tuos, ut esiles primogenitus in multis fratribus, fac ut te valeamus imitari, vel hunc præcipuum inter Fratres tuos, Jacobum, qui per excellentiam, Frater Domini est nominatus. Fac nos tibi illique similes morum & gratiæ similitudine; ut vestiamur sicut & ipse veste justitiæ perseveranter, usque ad pedes, usque ad extremum vitæ; ut semper zonam auream & illibatam geramus castitatis & continentie, ut zelum exeramus in omnibus actionibus gloriæ tuæ salutisque nostræ; ut in oratione, patientia, spe, fide, charitate perseveremus, te laudantes, tibi benedicentes, donec nos digneris ex hac vita mortali evocare, & immortalitatis gloria donare, sicque inter fratres tuos æternum connumerare.

Conclusio.

IN FESTO S. PHILIPPI APOSTOLI, Lect. 24.

Sequere me. Ioan. 1.

Ecclesia non solum S. Jacobi hodie festivitatem celebrat, sed etiam S. Philippi: immo eum primo loco nominat, quod vocatione prior fuerit Jacobo, quodque à Christo immediate vocatus fuerit, cum ei dixit: *Sequere me.* Quis autem eorum in gloria præcellat, nobis non est disputandum,

Ioan. 1.